

Potrkala sta na nizko okno.

»Pipan, vstani!«

Čez čas se je prikazala na oknu ženska; droben otroški jok je silil iz mraka.

»Ga še ni domov!«

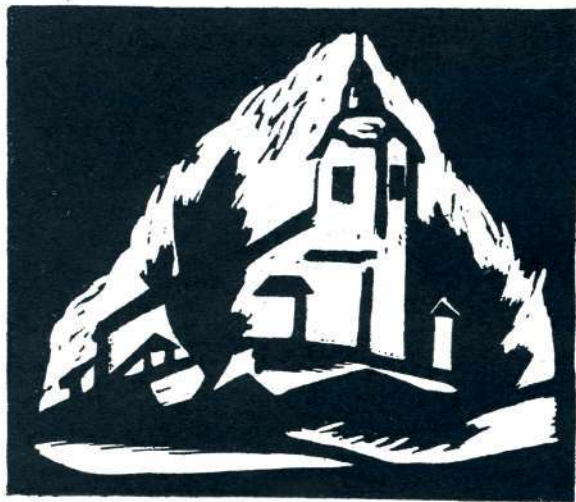
Zazrla sta si plašno v oči.

»Saj ni nič, za družbo nama je! Poiščeva ga.«

In sta šla; po dolgem molku je dejal Pahor:

»In je res šel! Tudi punca je šla!«

»Pa brez vsega!« je dodal Merkuža ves potrta, »jaz budalo pa sem mu zameril kosa!«

FR. S. STIPLOVŠEK: CERKEV.

KLIC IZ GROBNICE.

MIRAN JARC.

Drama v enem dejanju.

Osebe:

Baron Klingenfels. — Hubert, njegov sin. — **Strežaj Peter.**

V grajskem stolpu. Visoka ozka soba. Na stenah dvoje slik — obraza mogočnih prednikov baronov Klingenfelsov. V kotu postelja, poleg stara skrinja s kupom knjig. Skozi ozko, obokano okno diha težak mrak, v katerem so zavite daljne gore. V naslanjaču sedi star gospod — baron Klingenfels. Truden in zamišljen.

Klingenfels: Nikogar ni. Vsi so me pozabili ...

Da, med menoj in njimi je razdalja. —

Visoka, strma pot sèm v grajski stolp ...

Še ure ni na steni ... laže slišim

pojočo večnost. Večnost! Ta bolezen

se me loteva spet ... in spet sanjarim

osamljen, truden, kot bi čakal smrti. —

Z družino razdvojen, nad svetom, časom

se sklanjam kakor kip iz davnih dob ...

Ne, — kot pozabljeno orodje v kotu ...

Celo moj sin, naslednik moj, moj Hubert

molči, tujina ga mi je ugrabila ...

Kako? Je res, kar zvedel sem skrivaj?

Da mu ni več do doma?! Moj naslednik?!

Kako bi mirno se predal k pokoju,

brezskrbno zrl bi na preteklost silno,

samozavestno snival bi bodočnost ...

tako pa ... (vstane in gre k vratom, zakliče:)

Peter, Peter, pridi góri!

(Obstane pri oknu. Sam zase:)

Samota ...

Glas (od spodaj): Koj, gospod baron!

Klingenfels: Samota ...

Samo nocoj še, saj se Hubert vrne.

(Skoro neslišno, počasi vstopi stari strežaj Peter.)

Strežaj: Klicali ste, gospod baron ... želite?

Naj luč prinesem ...?

Klingenfels: Ne! Povej, si slišal

voza drdranje? Saj je šel kdo ponj?

Strežaj: Da. — Gospod Hubert pride prav gotovo.

Klingenfels: A, če prekesno pismo je prejel? —

No, pojdi, toda čuj, takoj, ko slišiš ...

Strežaj:

Vse prav, vse prav. — Prinesem li večerjo?

Klingenfels: Ne zdaj, kesneje ... pojdi ...

Strežaj (se prikloni in odhaja): Ne skrbite, gospod baron.

Klingenfels: Še to: naravnost k meni

naj pride Hubert ... da ne bo se vstavil

pri onih spodaj ...

Strežaj: Saj ju ni doma.

Gospa in gospodična sta odšli

v obiske ... Kdaj se vrneti, ne vem.

(Odide.)

Klingenfels (stoji pri oknu):

Kako mirno bi razgledaval se

nad to dolino, ki iz nje je zrastle

ponosna stavba našega rodu ...

In vendar! ... O, pošastne slike zlobno

se rogajo iz brezdna mi spominov ...

O, da sem videl svoj obraz sedanji

takrat že, ko sem v slavi in mogoti

poveljeval, zavojeval in plenil,

takrat že, ko sem pil razkošja bleske

v dvorinah čarovitih, v družb sijaju,

česčen in ljubljen! Zdaj pa: o samota,

ki mi držiš zrcalo smrtne groze:

Trohniivi moj obraz, oči ugasle

roké ledeno mrzle, blodne misli ...

Živ mrtvec?! Ne in ne! Ha, še življenje

tli v meni! Deca moja! Ta ponese

besedo, misel, oporoko mojo

v stoletje novo ... O, stoletje novo?

Grad, sem te zgradil, da kljubuješ vekom?

Je moja volja v tebi zjeklenila

v odpor se, ki ne zlomi ga bodočnost?!